

**SERBAREA
DE ZIUA NAȚIONALĂ**

Cântecelc aferente lucrării se descarcă [de aici](http://www.coresi.net/eCarteaGratuita/CarteaSerbarilorScolare_Cantecelc/):

[http://www.coresi.net/eCarteaGratuita/
CarteaSerbarilorScolare_Cantecelc/](http://www.coresi.net/eCarteaGratuita/CarteaSerbarilorScolare_Cantecelc/)

Corul nostru

Acest cor e o largă grădină,
Cu toții în el suntem flori –
Crini albi, scăldați în lumină,
Narcise-nflorite în zori.

Vocile noastre de-argint
Sunt mierle și privighetori,
Cristale ce rîd – cu alint
Și dragoste când le-nconjori.

Divin sună-n cor armonia
Ce-n inimi trezește fiori.
În corul numit România
Cântăm între frați și surori.

Cea mai dulce limbă

Limba mea română, cea mai dulce limbă,
Mlădioasă harpă, muzică și vers.
Doar gândind prin tine mintea mea se plimbă
Liberă prin orice colț de Univers.

Prima mea lumină, limbă-a mamei mele,
Prima mea fereastră către mări și țări.
Mi-ai dat ochi și suflet, mi-ai vorbit de stele,
Soarele și luna mi-ai aprins pe zări.

Simt mereu în preajmă răsuflarea dacă,
A lui Burebista îndârjire grea.
Moșii și strămoșii au știut să facă
Să-ajungi, vorbă veche, și pe buza mea.

Și aud oriunde frazele romane,
Limpezi, maiestuoase, ziceri de eroi –
Temple-ale gândirii cu-aurii coloane
Din rostiri latine coborâte-n noi.

Limba mea română, cea mai dulce limbă,
Mlădioasă harpă, muzică și vers.
Doar gândind prin tine mintea mea se plimbă
Liberă prin orice colț de Univers.

Ajută-l, Doamne, pe român

Ajută-l, Doamne, pe român,
Ia-i tu povara grea din spate,
Din veacuri lungi de suferinți
La lin liman din nou îl scoate.

Ajută-l, Doamne, că e bun
Și înțelept, poet și faur,
Sub crusta lui de aspre griji
El are-o inimă de aur.

Ajută-l, Doamne, căci, din veac,
Nădejdea lui e doar la Tine,
Istoria l-a răstignit
Și i-a răspuns cu rău la bine.

Ajută-l, Doamne, pe român,
Când mari primejdii zarea sapă,
Pe sine să se regăsească,
De griji, tristeți, nevoi îl scapă.

Ajută-l, Doamne, pe român,
Ia-i tu povara grea din spate,
Din veacuri lungi de suferinți
La lin liman din nou îl scoate.

Decembrie 1989

Vă amintiți? Mureau eroi
În Decembrie 22.
Atunci, de joi și până vineri
Mureau eroii cei mai tineri,
Eroii noștri cei mai dragi
Au fost lăstare mici și fragi,
Fetițe neajutorate,
Adolescenți subțiri, cu carte,
Ilene dulci și Feți-Frumoși
Cuminiți, sfioși
 Și studioși.

Din viața lor jertfită, toate
S-au renăscut
 În libertate.

Nu uit

Nu uit că neamul românesc
Așteaptă multe de la mine.
El m-a născut și e firesc
La bine să răspund cu bine.

Eu cu nimic nu-s mai prejos
De cei născuți în țări străine:
La fel de clar și de frumos
Vibrează viața și în mine.

E satul meu mult mai sărac?
Dar asta nu-i o diferență,
Căci în balanță greu atârni
Prin suflet și inteligență.

De suflet și de minte eu
Mă îngrijesc cum se cuvine.
De-aceea știu că țara mea
Se poate bizui pe mine.

Noi vrem să ne unim cu Țara!

Noi vrem să ne unim cu Țara!
Bunicii noștri au decis
La Alba Iulia, punând
În fapt străvechiul nostru vis.

La-Întâi Decembrie mai blând
Istoria privește-n noi
Și-nalță-n soare rând pe rând
Dragi chipuri de români eroi.

Să ne-amintim mereu de ei,
Să-i prețuim, căci ne-au dat viață,
Mereu să căutăm în ei
Tărie,-ncredere, povață.

La-Întâi Decembrie-auzim
În suflet limpedea și clara
Strigare-a unui neam întreg:
Noi vrem să ne unim cu Țara!

Țara-ncepe chiar cu mine

Țara-ncepe lângă mine,
Casa mea e-un strop de țară,
Curtea, stupul cu albine,
Lacu-n care-not în vară.

Țara-ncepe chiar cu mine,
Parte sunt și eu din ea:
Sângele ce-mi curge-n vine
E un râu din țara mea.

Noi suntem bogăția țării

Noi suntem bogăția țării.
Ea ne privește-n ochi cu dor
Și știe că pe brațul nostru
Se sprijină în viitor.

Noi îi jurăm cu drag credință
Și învățăm mereu cu spor:
Noi suntem bogăția țării
Și vom fi țara,-n viitor.

Voievozii

Vin voievozii-n ceas de seară,
Ieșind din pagini vechi de carte
Și, sub privirea lor cea clară,
Lăsăm prezentul la o parte

Și învățăm ce e iubirea
De neam, de patrie, de vatră,
Văzând ce dârză le e firea,
Văzând tăria lor de piatră

Și hotărârea lor de-a face
Ca toți românii să-aibă parte
De un destin curat, de pace
Și neamul lor să n-aibă moarte.

Iubirea lor o simțim iară
Căci ei nu sunt nicicând departe.
Vin voievozii-n ceas de seară
Ieșind din pagini vii de carte.

Nicolae Bălcescu

Nicolae Bălcescu trăiește,
Fiecare din noi îl simțim:
Ne vorbește în suflet de-a pururi.
De-a pururi cu toții-l iubim.

Patriot cum era n-a fost nimeni,
Dar român cum e el suntem toți.
Să înveți ce-i iubirea de țară,
Ascultându-i cuvintele, poți.

E Decembrie-Întâi și mă bucur
Împreună cu duhu-i iubit:
La Unire-a visat și Bălcescu;
Azi Unirea e-un vis împlinit.

Nicolae Bălcescu trăiește,
Fiecare din noi îl simțim:
Ne vorbește în suflet de-a pururi.
De-a pururi cu toții-l iubim.

Ne pregătim de Marea Sărbătoare

Sceneta

PERSONAJELE

Învățătoarea/Învățătorul

Eleva 1

Eleva 2

Eleva 3

Eleva 4

Eleva 5

Eleva 6

Eleva 7

Elevul 1

Elevul 2

Elevul 3

Elevul 4

Elevul 5

Elevul 6

Elevul 7

Într-o sală de clasă. Șapte eleve, șapte elevi, Învățătoarea/Învățătorul.

ÎNVĂȚĂTOAREA/ÎNVĂȚĂTORUL

La-Întâi Decembrie, copii,
E Marea noastră Sărbătoare.
S-o-ntâmpinăm ar trebui
Frumos. Dar cum să facem, oare?

Să nu uităm: sărbătorim
Unirea noastră-,a tuturor
Românilor, ce glăsuim
În grai de doină și de dor.

Ființa unică, de neam
Născut din daci și din romani,
S-a regăsit pe-același ram
După un lung amar de ani;

Printr-un șir sfânt de bătălii
Purtate de români-eroi,
S-au liberat străbune gii –
Să viețuim în pace noi.

În amintirea jertfei lor
Să revedem, cu inimi vii,

Istoria românilor.
Ce spuneți, dragii mei copii?

ELEVA 1

De pe Columna lui Traian
Citim cum s-au născut românii.
Căci, învingând pe Decebal,
Romanii au ajuns stăpâni

Ținuturilor dunărene.
Și au venit aici la noi,
În Dacia de-aur și de grâne
Cu-o limbă nouă, datini noi

Ce s-au făcut, prin ani, stăpâne
Peste-ale dacilor gândiri,
Peste a dacilor ființă.
Noi orizonturi, noi simțiri,

Un suflu nou, nouă credință
Toate-au născut, nu în mulți ani –
O sută șaiszeci și cinci –,
Românii: din daci și din romani.

ELEVUL 1

Viteaz și drept a fost
Decebal rege.
Nanicând el n-a răbdat
Vreo fărădelege.
Stindardul dac – un cap de lup

El dârz l-a fluturat
Și dârz
L-a înfruntat pe
 Traian –
 Al Romei împărat.
În marea bătălie
 Din 101–102
Soldații Romei au fost
 Forțați
 Să plece înapoi.
Armata maiestuoasă,
Cu mult mai întărită,
Au revenit apoi
 În 105–106
Și Dacia
 A devenit
 Traiană,
Provincia
 Romană
 Dunăreană.

Iar Decebal, când luptele s-au stins,
S-a sinucis, îndurerat,
Urmărit de-un vis.
Românii-l poartă-n suflete
Nestins!

ELEVA 2

Tot de nestins păstrăm în suflet
Pe-al Basarabilor lucefăr.
Pe tronul Țării Românești

El cel dintâi a reunit
Ținutul vechi, întins și teafăr
Al Daciei, pe veci slăvit!

ELEVUL 2

În vechile hrisoave scrie:
„Io, Mircea, mare voievod
Și domn,
Cu mila lui Dumnezeu și cu harul lui Dumnezeu
Stăpânind și domnind
Toată țara Ungrovlahiei
Și părțile de peste munți,
Încă și spre părțile tătarești,
Și Amlașului și Făgărașului herțeg
Și Banatului de Severin,
Domn și de amândouă părțile
De peste toată Dunărea
Și până la Marea cea Mare
Și cetății Dârstorului
Stăpânitor.“

În mai 1395
Mircea-l înfruntă la Rovine
Pe Baiazid zis Fulgerul,
Dar Mircea fulger se făcu pe sine,
Fulger eliberator, nestins,
De neînvins.

ELEVA 3

Îl ține minte toată țara
Pe Iancu de Hunedoara,

Al Transilvaniei voievod,
Iubit de nobili și norod.
Român de viță veche, el
A apărat mândrul castel,
Castelul lui, din Hunedoara,
Dar și castelul cel sfânt: Țara.

ELEVUL 3

Multe popoare-a salvat el
De cruntu-al turcilor măcel.
Iar la biserica Albei Iulii
Pe crucea de mormânt
I-au scris,
Ca unui sfânt:
„S-a stins lumina lumii!“

ELEVA 4

Ștefan cel Mare, în Moldova,
Os de Bogdan și de Mușatini,
Cetățile a întărit,
Mănăstiri a ctitorit,
Moldova a-mbogățit.
La luptă când a pornit,
Jumătate de veac, turcii
Zadarnic l-au hărțuit!
Ca un stejar
Li s-a opus
Și-a dăinuit.

ELEVUL 4

În Letopisețul Țării Moldovei
Spune Grigore Ureche:
„Fost-au acest Ștefan Vodă
Om nu mare la stat...
Om întreg la fire, neleneș
Și lucrul său știa a-l acoperi
Și, unde nu gândeai,
Acolo îl aflai.
La lucruri de războaie meșter,
Unde era nevoie
Însuși se vâra,
Ca, văzându-l ai săi,
Să nu se îndepărteze
Și pentru aceea
Rar război
De nu biruia.
Și unde biruiau alții,
Nu pierdea
Nădejdea,
Că, știindu-se căzut jos,
Se ridica
Deasupra biruitoarelor.“

ELEVA 5

Mihai Viteazul a unit
Cele trei țări române-n una.
El viața și-a primejduit
Refăcând Dacia, străbuna.

De-aceea,-n veci să ținem minte
Măreața faptă-a lui Mihai,
Să-l lăudăm mereu fierbinte:
El s-a jertfit pe sfântul nostru plai.

ELEVUL 5

Istoricul nostru cel mai mare,
Nicolae Iorga, scrie
În „Istoria lui Mihai Viteazul“:
„Niciun român n-a mai putut
Gândi unirea
Fără uriașa lui personalitate,
Fără paloșul sau securea lui
Ridicată spre cerul dreptății,
Fără chipul lui
De o curată și desăvârșită
Poezie tragică...”

ELEVA 6

Un act istoric de răsunset:
Unirea Moldovei cu Țara
Românească, săvârșită
La 5 și 24 ianuarie 1859
Prin dubla alegere în Principate
A lui Alexandru Ioan Cuza.

ELEVUL 6

Alexandru Ioan Cuza,
Domnitor

Și Mihail Kogălniceanu,
Prim ministru
Au făurit un stat înfloritor,
Prefigurând Independența,
Au pus pe temelii de piatră
România,
Au pregătit-o pentru viitor.

ELEVA 7

Și iată marea împlinire
A visului dintotdeauna –
La-Întâi Decembrie chemarea
– Fierbintea, sfânta și străbuna –

Noi vrem să ne unim cu Țara!

Aduce-n iarnă primăvara.
Iar iarna oropsirii noastre
Se stinse,-n fine, de sub astre!

ELEVUL 7

La Alba Iulia, români
Din vatra noastră din Ardeal
Strigau: „Trăiască România!“
Și cântece străvechi, române,
Răsunau
Din zeci de mii de piepturi,
Triumfal.

ÎNVĂȚĂTOAREA/ÎNVĂȚĂTORUL, ELEVELE,
ELEVII

(Cântă în cor cântecul „Românul“ de Ciprian Porumbescu.)

**Țară mândră și bogată,
Dată de străbuni,
Țară nouă, avântată
Spre înalte culmi.**

*Toată lumea de-ai umbla,
Țară ca-asta n-ai afla!*

**Viță veche și vestită
De dac și roman,
De la Decebal sădită
Și de la Traian.**

*Toată lumea de-ai umbla
Țară ca-asta n-ai afla!*

**Sunt român, vestit în lume,
Pentru-al țării dor,
Pentru limbă, națiune,
Gata sunt să mor!**

*Toată lumea de-ai umbla,
Țară ca-asta n-ai afla!*

Cortina.

O petrecere în familie

Sceneta

PERSONAJELE

Moș Gheorghe

Vecinul 1

Vecinul 2

Francezul

Marie, soția Francezului

Spaniolul

Carmen, soția Spaniolului

Austriacul

Charlotte, soția Austriacului

Australianul

Helen, soția Australianului

Americanca

Tommy, soțul Americancei

Englezoaica

William, soțul Englezoacei

Argentinianca

Domingo, soțul Argentinienței

Primarul

Doctorul

Preotul

Săteni

Tabloul I

O uliță de sat de munte. Casa lui Moș Gheorghe se află în prim-plan. De o parte și de alta casa (sau numai poarta) Vecinului 1 și a Vecinului 2. În fața porții casei lui Moș Gheorghe – o bancă. Moș Gheorghe stă în fața porții, în picioare, lângă bancă. Vecinul 1 și Vecinul 2 fixează steaguri de poarta casei lui Moș Gheorghe. Moș Gheorghe dă indicații.

MOȘ GHEORGHE

Așa, vecine, ăsta e steagul Austriei. Pune-l pe poziția a treia. Iar tu, pune steagul Americii pe poziția a cincea. Steagul Franței vine pe locul întâi, al Spaniei pe al doilea. Mai rămân trei poziții – trei steaguri. Pe poziția a patra, pune steagul Australiei. Pe a șasea, al Angliei și pe a șaptea al Argentinei.

VECINUL 1

Nu le pune așa de aproape unul de altul pe-al Angliei și pe-al Argentinei, Moș Gheorghe, că s-or certa din nou pe insulele alea...

MOȘ GHEORGHE

Ba lasă, că la mine în poartă nu s-or certa.

VECINUL 2

Dar de ce-ai pus steagurile astea la poartă, Moș Gheorghe? Ori ții un congres internațional în casă?

VECINUL 1

Nu, măi vecine, și-a transformat casa în hotel!

MOȘ GHEORGHE

Ia nu mai râdeți de un om cu părul alb! Ce, nu știți că mâine e ziua mea?

VECINUL 1

Da, știm. Nu ne inviți dumneata în fiecare zi de Întâi Decembrie, zicând că ai mai întinerit cu un an?! Dar până acum n-ai pus și steaguri la poartă, ba chiar într-o ordine anumită, ca la competițiile sportive!

MOȘ GHEORGHE

Ei, dar ce nu știți voi este că mâine va fi o aniversare cu totul deosebită: îmi vin toți feciorii și toate fetele cu soțiile și soții lor.

VECINUL 2

Ei, și?! Mai bine ai pune un singur steag: steagul românesc și gata! Noi toți ceilalți punem steagul românesc de 1 Decembrie, că nu e numai ziua duminică, e și a țării.

MOȘ GHEORGHE

Da, măi, vecinilor, dar știți că toți fiii mei s-au dus de trăiesc prin alte țări. Am șapte copii, fiecare căsătorit în altă țară. Măine vin din șapte țări, fiecare cu tovarășa sau tovarășul său de viață. Aș vrea să vadă din uliță că-i aștept cu drag și că-s bine primiți și ei, și ai lor.

VECINUL 1

Și le spui și lor povestea nașterii tale?

MOȘ GHEORGHE

Dar crezi c-or fi uitat-o...?!

VECINUL 2

Păi, tu oricum o povestești mereu de ziua ta. Ajunge să te întrebe vreunul dintre invitați câți ani împlinești, că te și apuci să repeți povestea nașterii tale.

VECINUL 1

Că bine zici, vecine... Moș Gheorghe, eu chiar sunt curios, câți ani împlinești mâine?

MOȘ GHEORGHE

Păi nu știți, măi, că eu m-am născut odată cu țara?

VECINUL 1

Cum odată cu țara? Când au cucerit romanii Dacia? Oi fi nepotul lui Traian, împăratul Romei, Moș Gheorghe!

MOȘ GHEORGHE

Odată cu România dodoloată, măi, adică rotundă și întreagă. Măicuța mea, Dumnezeu s-o ierte, mi-a povestit totul cum a fost, de-a fir a păr. Și e cea mai dragă amintire pe care o am de la ea, povestea asta de cum m-a născut ea pe mine la Alba-Iulia.

VECINUL 2

Mai povestește-ne o dată întâmplarea, Moș Gheorghe. Eu, unul, deși o știu aproape pe de rost, tot vreau să mai aud o dată povestea din gura dumitale.

MOȘ GHEORGHE

Mama era la Alba Iulia. Era acolo, cu toată suflarea românească din Ardeal. S-a dus să facă Unirea cea mare. Tatăl meu încercase s-o convingă să rămână acasă, că era însărcinată în ultima lună, dar ea s-a suit prima în car. „Vreau să văd și eu Unirea“, i-a zis ea lui taică-meu. „Și vrea și băiatul ăsta“. Tata s-a uitat de jur împrejur mirat și a întrebat-o: „Care băiat?“ Ea a râs și a zis: „Păi, băiatul pe care îl așteptăm să vină pe lume“. Iar taicuțu: „Da de unde știi tu că e băiat?“ Și ea: „Păi băiat este, de vreme ce e așa de hotărât să meargă și el la Alba Iulia. Că doar de dragul lui mergem, nu-i așa? Să se nască într-o țară liberă, român în România!“

VECINUL 1

Chiar așa i-a zis Moș Gheorghe?

MOȘ GHEORGHE

Chiar așa, vecine. Îmi amintesc totul exact așa cum mi-a povestit. Așa l-a convins pe tata s-o ia și pe ea! Și bine a făcut! Se strânsese acolo mulțime câtă frunză și câtă iarbă. Din o sută de mii de piepturi a izbucnit strigarea „Trăiască România!“, după ce a citit Vasile Goldiș actul prin care s-a proclamat Unirea. Și atunci mama i-a zis tatei: „Bărbate, acum să ne ocupăm și de urmaș“. A dus-o tata la car, a găsit o moașă prin mulțime și uite așa am venit eu pe lume. Și-așa mi-e de drag când strigă cineva „Trăiască România!“

de parcă mi-aș aminti de fericirea celor de acolo, de la Alba Iulia... De mama mea cea fericită că naște suflet nou în țară nouă!

VECINUL 2

Frumoasă poveste, Moș Gheorghe. Ai de ce să te mândrești cu ea! Dar nu se prea potrivește cu steagurile astea străine. Și nici cu soarta copiilor tăi. De ce i-ai lăsat să plece din România asta, pe care așa de mult o îndrăgești tu?

MOȘ GHEORGHE

Păi, credeți voi că m-au întrebat? Uite-așa s-a întâmplat... Și eu sunt necăjit! Până mai ieri mă mângâiam cu soața mea. Dar a chemat-o Dumnezeu și de atunci într-adevăr nu mai am nicio mângâiere. Sunt singur și părăsit de toți.

VECINUL 1

Lasă, Moș Gheorghe, că ești cu noi.

VECINUL 2

Noi nu plecăm nicăieri, Moș Gheorghe. Dar, ce vād? Uite acolo în vale! O mașină din alea mari, străină. Ba nu, două, trei, patru... și niște taxiuri. Ce-or fi căutând pe povârnișurile noastre?! Urcă greu, se mai opresc, pornesc din nou. Ei or fi!

MOȘ GHEORGHE

Păi cum, vin de astăzi? Ei, Doamne! Că-s în haine de lucru. Mă duc să mă schimb!

VECINUL 1

Nu te grăbi, Moș Gheorghe, că uite, s-au oprit. Nu mai pot urca pe pietre, drumul e prea îngust pentru mașini și sunt gropi. Au luat-o pe jos. Dar ce mulțime mare! Și ce frumos sunt îmbrăcați! Mai ales cucoanele...

MOȘ GHEORGHE

Aoleu, vecinilor, mă grăbesc. Dar mergeți de vă schimbați și voi. Hai, că vreau să fie totul frumos și bine! Puneți-vă costumele naționale și înălțați-vă steagurile românești la porți. Vă rog să-mi faceți plăcerea să veniți și voi. Să am și eu cui să mă mândresc cu feciorii și cu fetele mele.

VECINUL 1

(Ieșind.)

Venim, Moș Gheorghe, cu plăcere.

VECINUL 2

(Ieșind.)

Hai că mă îmbrac și eu și vin de îndată.

MOȘ GHEORGHE

(Dispărând în casă.)

Așa, vecinilor. Că n-om fi noi mai prejos decât străinătățile alea.

(Scena rămâne fără personaje clipe lungi. Se aud glasuri – expresii în limbi străine: oaspeții își exprimă admirația față de ce văd în sat și uimirea față de steagurile din fața casei lui Moș Gheorghe. – Profesorii de limbi străine pot îmbogăți arsenalul de exclamații în funcție de limbile studiate în școală. Pe acest fundal sonor intră Vecinul 1 și Vecinul 2, îmbrăcați în costume naționale și pun câte un steag românesc, fiecare la poarta sa; apoi ies.)

GLASURI

Wunderbar! Wie schön!

C'est merveilleux!

Don't you like it? How nice!

Me gusta esta casita. Qué más bonita es! (etc.)

(Intră șapte perechi, soți cu soțiile lor, cu bagaje, pachete, flori. Cum apar primii, Moș Gheorghe iese din casă și deschide larg poarta. Le iese în întâmpinare.)

MOȘ GHEORGHE

Bine ați venit, copiii mei! Ce bucurie îmi faceți că veniți după atâta amar de vreme!

(Către vecini.)

Vecinilor, veniți, să vă bucurați și voi alături de mine.

(Intră vecinii, ieșind fiecare din curtea sa. Moș Gheorghe le prezintă prima pereche.)

Priviți aici, acesta este Francezul, pe numele lui adevărat Ion, primul meu născut, cel ce trăiește în Franța, cu soția lui, Marie. În cinstea lui și a soției lui am pus steagul Franței pe primul loc!

FRANCEZUL

Bine te-am găsit tată! Arăți mai bine decât în pozele pe care ni le-ai trimis! Bună ziua, vecinilor!

(Perechea îl îmbrățișează pe Moș Gheorghe și îi oferă un pachet.)

MOȘ GHEORGHE

(Către toate perechile de față)

Lasă, cadourile mi le dați înăuntru, că nu pot să le desfac aici, în fața porții. Poftim în casă!

(Francezul și Marie intră în casă. Le prezintă vecinilor a doua pereche:)

Acesta este Spaniolul, pe care l-am botezat Paul; iar ea este Carmen, nora mea de la Madrid, pe care n-am văzut-o decât în poze. Ați văzut steagul Spaniei, nu-i așa? Poftim în casă, dragii mei!

SPANIOLUL

Ce mult mă bucur, tăicuțule. Și Carmen se bucură! Și i-ai făcut o mare plăcere cu steagul acela! Ce idee grozavă!

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă.)

MOȘ GHEORGHE

(Prezintă a treia pereche.)

Acesta este Austriacul, adică Vasile al meu, cu soția lui, Charlotte. Poftim în casă și voi!

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă. Prezintă perechea a patra.)

Acesta vine de la capătul celălalt al lumii, unde de 1 Decembrie e vară, nu iarnă ca la noi. E Australianul, pe nume Ștefan, cu soția lui, Helen.

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă. Prezintă perechea a cincea.)

Și acum, prima mea fată, Americanca, pe nume Mihaela, cu soțul ei, Tommy.

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă. Prezintă perechea a șasea.)

A doua mea fată, Englezoaica, de-i ziceam Mări-oara, cu soțul ei, William.

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă. Prezintă perechea a șaptea.)

Și acum, mezina, care credeam că va sta cu mama ei și cu mine până închidem ochii. Ea e Argentinianca, pe nume Floarea, cu soțul ei, Domingo.

(Se îmbrățișează. Perechea intră în casă. Către Vecini, vizibil emoționat.)

Vedeți că au venit toți, așa cum m-au anunțat: s-au înțeles cu toții și în sfârșit, îi am pe toți acasă în același timp.

Și acum, vecinilor, poftiți și voi, că masa e întinsă și o să deschidem palinca aceea ce o țin pentru ei... pentru clipa aceasta de... de douăzeci și mai bine de ani.

(Intră cu Vecinii în casă. Se aude muzică populară românească, crește lumina cât se poate de mult. După un timp, se lasă, încet, cortina.)

Tabloul II

Interiorul casei țărănești a lui Moș Gheorghe. Decor tipic, de bun gust. O masă mare, la care sunt așezați toți – publicul îi vede din față, cel mult din profil. Fiecare are un pahar de vin în mână. Un tort pe masă, cu lumânări gata de a fi aprinse.

MARIE

(Ciocnind cu Moș Gheorghe.)

Bon anniversaire, père George!

(Îl sărută pe amândoi obraji.)

CARMEN

(Același joc ca Marie.)

¡Feliz cumpleaños y que cumplas muchos más!

CHARLOTTE

(Același joc ca Marie.)

Alles Gute zum Geburtstag!

HELEN

(Același joc ca Marie.)

Many Happy Returns of the Day.

MOȘ GHEORGHE

(Necăjit.)

Bine, măi, băieți, dar voi pe nevestele astea ale voastre, nurorile mele, nu le-ați învățat nici măcar trei cuvinte românești? Nu pot și ele să spună curat, pe românește, La Mulți Ani? Păi voi chiar ați uitat că sunteți români?

FRANCEZUL

Păi, să vezi, dragă tată... noi ne-am gândit c-o să-ți placă să auzi cum vorbește fiecare în țara sa. Doar vezi și în filme că în fiecare țară se vorbește altfel...

MOȘ GHEORGHE

Dar la mine în țară, măcar de ziua mea, care mai și cade de Ziua României, nu se poate vorbi măcar un pic românește?

AMERICANCA

Tată, nu interpreta greșit. De fapt, am vrea să te obișnuiești puțin cu limbile străine, ca să poți să alegi...

MOȘ GHEORGHE

(Întrerupând-o; cu uimire.)

Ce să aleg, fata mea?

ARGENTINIANCA

Tăticule, eu trebuie să-ți spun totul, am sarcină din partea tuturor, fiind mezina. Ai văzut că ieri fiecare dintre noi ți-a adus un mic cadou, o mică atenție. Tu te-ai bucurat de toate și ne-ai făcut o mare plăcere cu bucuria ta. Dar adevăratul nostru cadou vine abia azi – chiar acum, înainte să suflă în lumânările de pe tort! Uite, noi ne-am înțeles să te rugăm să alegi unde vrei

să locuiești. Poți să stai câte puțin la fiecare, sau să alegi pe unul dintre cei șapte copii ai tăi la care vrei să locuiești. De aceea și vorbim cu tine în limbile țărilor noastre, pentru ca alegerea s-o poți face și după limba care îți place mai mult. Ei, acesta e cadoul nostru. Ce zici?

MOȘ GHEORGHE

(Izbucnește în lacrimi. Vorbește plângând și suspinând.)

Cum, fata tatii!? Acesta e cadoul vostru? Chiar nu s-a gândit niciunul dintre copiii mei că acest plan al vostru nu e decât o jignire și un motiv de tristețe pentru mine?

Cum să plec eu din țara mea, feții mei?

Dar mormintele părinților mei cum să le las?

Cum să las mormântul soției mele dragi, care v-a născut pe voi și a murit dorindu-vă și murmurându-vă numele?

Cum să las munții veșnic falnici și pădurile curate și pline de farmec?

Cum să las pășunile mele și oile mele și vacile?

Cum să-mi las casa și vecinii și satul?

Cum să-mi las limba și obiceiurile și neamul?

În ce țară ar mai cădea ziua mea de naștere de Ziua Țării? În ce țară mai există o Alba Iulia?

(Plânge de-a binelea. Intră Primarul.)

PRIMARUL

Bună ziua la toată lumea. Pentru cine nu mă cunoaște, eu sunt Primarul satului.

(Către Moș Gheorghe.)

La mulți ani, Moș Gheorghe! Dar ce-i cu dumneata? De ziua dumitale întotdeauna s-a bucurat tot satul și am cântat cu toții Imnul României! Acum, când ți-au venit și copiii, te-a podidit plânsul?

(Moș Gheorghe dă să răspundă, dar nu poate de plâns. Intră Doctorul.)

DOCTORUL

Bună ziua, bună ziua, eu sunt Doctorul satului.

(Către Moș Gheorghe, oferindu-i un cadou.)

La mulți ani, Moș Gheorghe! Dar de ce plângi?

(Către Primar.)

De ce plânge sărbătoritul, Domnule Primar? Ori i-ai adus vreo veste proastă?

PRIMARUL

Nu știu, doctore, să-i întrebăm pe copiii lui.

(Intră Preotul.)

PREOTUL

Dumnezeu cu voi, cinstită adunare! La mulți ani, Moș Gheorghe, văd că plângi de bucurie.

(Îi oferă un cadou. Intră mai mulți săteni, bărbați, femei, copii, cu cadouri.)

SĂTENII

Ziua bună și la mulți ani! La mulți ani! La mulți ani, Moș Gheorghe!

PREOTUL

Iată, Moș Gheorghe, cum te iubește tot satul. Că s-au strâns aici la tine mai mulți decât vin la sfânta liturghie! Bravo, la mulți ani! Așa, șterge-ți lacrimile și primește urările noastre cu bucurie, după cum se cuvine.

MOȘ GHEORGHE

Vă mulțumesc din suflet, oameni buni. Mulțumesc, domnule Primar, mulțumesc, Doctore, mulțumesc, Părinte, mulțumesc, vecini și săteni! Mi-ați mai potolit durerea din suflet. Căci, uite, tocmai am primit o mare lovitură din partea propriilor mei copii. Ei au venit să-mi ceară să mă mut în străinătate, la unul

dintre ei. Ba mai și pretind că acesta e cel mai frumos cadou pe care mi-l pot face ei!

PRIMARUL

Ei, nu te supăra, Moș Gheorghe, că poate s-o trăi mai bine pe meleagurile acelea!

MOȘ GHEORGHE

Bine se trăiește peste tot unde muncești cu dragoste de viață și de semeni, domnule Primar. Iar aici, în satul acesta, rădăcinile mele sunt adânc înfipte. Dacă mă scoți de aici, e ca și cum ai tăia un stejar din rădăcini...

TOMMY

(Vorbește cu efort în limba română, cu ezitări și cu un puternic accent american.)

Domnilor! Doamnelor! Gentlemen! Moș Gheorghe! Noi înțelegem că s-a respins propunerea noastră. Cadoul nostru de birthday – de zi de naștere! Nu supărare! Nu problemă. Nu supărăm noi deloc, că avem al doilea cadou. Cadou de rezervă, cu surpriză!

TOȚI

(Mai puțin copiii lui Moș Gheorghe.)

Ce cadou? Ce surpriză? Cum? Care?

MOȘ GHEORGHE

O surpriză mai mare ca aceea prin care ați dorit voi să-mi stricați mie rostul, nu știu, Tommy, dacă poți să mai scoți de prin buzunare!

TOMMY

Nu, tată, father-in-law, ăăă, tata socru! Nu te supăra! Tu nu vii la noi, în abroad, vreau să spun la străinătate? Nu! Buuun! Alta propunere – cadoul nostru: venim noi aici. Noi venim la tine! Iată cadou! Noi toți ne mutăm aici în sat. Primești așa un cadou?

MOȘ GHEORGHE

(Năucit – i se pare că nu înțelege.)

Nu înțeleg! Cum, să veniți voi la mine?

FRANCEZUL

Da, tată! Acesta e al doilea plan al nostru, cadoul de rezervă. Dacă tu nu vrei să pleci în străinătate, ne mutăm noi toți aici! Eu fac chiar aici în sat o fabrică de brânzeturi și alte produse lactate. Am toate planurile, Marie, soția mea, care, după cum știi, e specialistă în zootehnie, mă ajută!

SPANIOLUL

Iar eu fac o fabrică de nutrețuri pentru animale!

AUSTRIACUL

Eu – o fabrică de îngrășăminte pentru solurile de deal și de munte!

AUSTRALIANUL

Helen cu mine facem o fermă model, ca în Australia!

AMERICANCA

Tommy e bancher, așa că noi facem o bancă și o societate de asigurări!

ENGLEZOAICA

Și noi facem o fabrică de textile, pentru prelucrarea lânii!

ARGENTINIANCA

Domingo și cu mine vrem să facem un spital modern, chiar aici în sat, dacă ne înțelegem cu domnul Primar și cu sătenii...

MOȘ GHEORGHE

(Fericit.)

Așa veniți de-acasă, dragii mei! Îmi împliniți și mie viața! Îmi văd visul cu ochii – toți feciorii mei, cu

nurorile mele și toate fetele mele, cu ginerii mei să locuiți aici, în sat cu minte, în România! Așa cadou, așa surpriză, chiar că mă bucură cât se poate de mult. Ce ziceți, oameni buni, îi primim?

TOȚI

(Aplaudă. Apoi strigă.)

Îi primim! Să fie bineveniți! Că doar de-ai noștri sunt!

MOȘ GHEORGHE

Păi atunci pot și eu în sfârșit să mă bucur pe deplin. Ei, acum sunt gata să suflu în lumânările de pe tort!

(Una dintre nurori aprinde lumânările. Moș Gheorghe suflă.)

TOȚI

(Cântă.)

Mulți ani trăiască! Mulți ani trăiască! La mulți ani!

MOȘ GHEORGHE

Vă mulțumesc. Vă amintiți că la aniversarea mea mereu s-a cântat Imnul țării, că ziua mea și Ziua Țării tot de 1 Decembrie se sărbătoresc. Iar dacă îmi vin și

copiii acasă, cu soțiile sau soții lor, atunci chiar că trebuie să cântăm Imnul nostru!

(Se ridică toți în picioare. Clipe de liniște solemnă.)

PREOTUL

(Dă tonul.)

Deșteaptă-te, române... Un', doi!

TOȚI

(Cântând. Cântecul se poate întrerupe și după primele două trei strofe, lăsându-se cortina în timp ce vocile se pierd.)

**Deșteaptă-te, române, din somnul cel de
moarte,
În care te-adânciră barbarii de tirani!
Acum ori niciodată croiește-ți altă soartă,
La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani!**

**Acum ori niciodată să dăm dovezi la lume
Că-n aste mâni mai curge un sânge de roman
Și că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un
nume,
Triumfător în lupte, un nume de Traian!**

**Înalță-ți a ta frunte și cată-n giur de tine
Cum stau ca brazi în munte voinici sute de
mii;
Un glas ei mai așteaptă și sar ca lupi în
stâne,**

**Bătrâni, bărbați, juni, tineri, din munți și
din câmpii!**

**Priviți, mărețe umbre, Mihai, Ștefan,
Corvine,
Româna națiune, ai voștri strănepoți,
Cu brațele armate, cu focul vostru-n vine,
„Viața-n libertate ori moarte!“ strigă toți.**

**Pre voi vă nimiciră a pizmei răutate
Și oarba neunire la Milcov și Carpați!
Dar noi, pătrunși la suflet de sânta libertate,
Jurăm că vom da mâna, să fim pururea frați!**

**O mamă văduvită, de la Mihai cel Mare,
Pretinde de la fiii-și azi mână d-ajutori,
Și blastămă cu lacrimi în ochi pe orișicare
În astfel de pericol s-ar face vânzători!**

**De fulgere să piară, de trăsnet și pucioasă,
Oricare s-ar retrage din gloriosul loc,
Când Patria sau mama, cu inima duiosă,
Va cere ca să trecem prin sabie și foc!**

**N-ajunse iataganul barbarei Semilune,
A cărui plăgi fatale și azi le mai simțim;
Acum se vără cnuta în vetrele străbune,
Dar martor ne e Domnul că vii nu o primim!**

**N-ajunse despotismul cu-ntreaga lui orbie,
Al cărui jug din seculi ca vitele-l purtăm;
Acum se-ncearcă cruzii, în oarba lor trufie,**

**Să ne răpească limba, dar morți numai o
dăm!**

**Români din patru unghiuri, acum ori
niciodată**

**Uniți-vă în cuget, uniți-vă-n simțiri!
Strigați în lumea largă că Dunărea-i furată
Prin intrigă și silă, viclene uneltiri!**

**Preoți, cu crucea-n frunte! căci oastea e
creștină,
Deviza-i libertate și scopul ei preasânt.
Murim mai bine-n luptă, cu glorie deplină,
Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost'
pământ!**

Cortina.